

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה- story	מימרא-statement † קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
מקרא-key:	

		Talmud Navigator										
יומא-טרף בקלפי	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
איברי עולה שנתותרו - עושה להן מערכה בפני עצמה וסודרן, ואפילו בשבת.	רבי אלעזר משום בר קפרא, אומר היה רבי מאיר:									◆	■	◇
מאי קא משמע לך?										‡		
בכל יום היו שם ארבע מערכות	תנינא:									■	‡	◇
לא נצרכה אלא לפסולין. ודוקא שמשלה בהן האור, אבל לא משלה בהן האור - לא.	רבי אבין:									◆	!	◇
אחד כשירין ואחד פסולין, אי משלה בהן האור - אין, ואי לא -- לא ואפילו בשבת.	איכא דאמרי:									◆	!	◇
והיום חמש	תנינא:									■	‡	◇
איצטריך, סלקא דעתך אמינא: הני מילי - היכא דחל יום הכפורים להיות אחר השבת, דחלבי שבת קרבין ביום הכפורים, אבל באמצע שבת - לא - קא משמע לך.	רב אחא בר יעקב:									!		◇
מאן האי דלא חייש לקמחיה? הא בכל יום תנן	רבא:									‡		◇
קשיא.										■		
ופליגא דרב הונא											■	
תחילתו - דוחה, סופו - אינו דוחה.	דאמר: [רב הונא]									◆	■	◇
תמיד, תחילתו - דוחה, סופו - אינו דוחה.	גופא, אמר רב הונא:										■	
מאי אינו דוחה?										^		
דוחה את השבת ואינו דוחה את הטומאה	רב חסדא:									◆	!	◇
דוחה את הטומאה ואינו דוחה את השבת.	רבה:									◆	!	◇
לדידך קשיא, ולרב חסדא קשיא. לדידך קשיא: מאי שנא טומאה - דכתיב במעדו ואפילו בטומאה, שבת נמי - במעדו ואפילו בשבת. ולרב חסדא קשיא: מאי שנא שבת דכתיב במעדו ואפילו בשבת, טומאה נמי: במעדו ואפילו בטומאה	אבוי לרבה:									‡		◇
לא לדידי קשיא, ולא לרב חסדא קשיא. לדידי לא קשיא סופו - כתחילתו, טומאה דתחילתו בר מידחא טומאה הוא - סופו נמי דחי, שבת דתחילתו לאו בר מידחא שבת הוא - סופו נמי לא דחי. לרב חסדא לא קשיא סופו כתחילתו לית ליה, שבת דהותרה היא בציבור - סופו נמי דחי. טומאה, דדחיה היא בציבור, תחלתו דעיקר כפרה - דחי. סופו דלאו עיקר כפרה - לא דחי.	אמר ליה: [רבה]									!		◇
איתמר, המכבה אש מחתה ומנורה, אבוי אמר: חייב	[אבוי]									◆	■	◇
פטור.	רבא:									◆	■	◇
דכבייה בראשו של מזבח - דכולי עלמא לא פליגי דחייב, כי פליגי - דאחתיא אארעא וכבייה.	[גמרא]									◆	■	◇
אבוי אמר: חייב, אש המזבח הוא.	אבוי:									◆	■	
רבא אמר: פטור, כיון דנתקה - נתקה.	רבא:									◆	■	
המוריד גחלת מעל גבי המזבח וכיבה - חייב.	אלא הא דאמר רב נחמן אמר רבה בר אבוה:									■	‡	◇
כמאן - כאבוי?										‡		
אפילו תימא כרבא, התם לא אינתיק למצותה, הכא אינתיקה למצותה.										!		◇
דאחתיא אארעא וכבייה - דכולי עלמא לא פליגי דפטור, כי פליגי - דכבייה בראשו של מזבח.	איכא דאמרי:									◆	■	◇
חייב, אש המזבח הוא.	אבוי:									◆	■	
פטור, כיון דנתקה - נתקה.	רבא:									◆	■	
המוריד גחלת מעל גבי המזבח וכבה - חייב, כמאן? לא כאבוי ולא כרבא	אלא הא דאמר רב נחמן אמר רבה בר אבוה:									■	‡	◇

disputants-חולקים ♦ ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ■ ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
---	---

מקרא-key:

		Talmud Navigator										
		א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
יומא-טרף בקלפי												
מימרא	מאן דאמר											
התם לא אינתיק למצותה, הכא - אינתיק למצותה.											◊	מו:
הדרן עלך טרף בקלפי												